

ФЕЙСБУК-СТОРИНКА:
COSSACKLANDUA

Козацький край

№ 1 (141),
лютий 2025 року

НАЦІОНАЛЬНИЙ СПРОТИВ ГУРТУЄ ТИХ, ХТО ДБАЄ ПРО ВОЛЮ НАЦІЇ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ДЕРЖАВИ

Тел. : (050) 830 95 97
(096) 363 63 16

@NAC_SPROTYV_CHERKASY

ФОТОФАКТ

Борець ДСНС за роботою по ліквідації пожежі в Черкасах 4 лютого.

Вночі ворог масовано атакував Черкащину ударними безпілотниками. У небі над областю було знищено 12 «шахедів». Однак не минулось без наслідків - у обласному центрі внаслідок ворожих атак виникли пожежі на території трьох приватних підприємств.

УДАРНИЙ ДРОН – ВІД ЖУРНАЛІСТА, ЯКОГО ВЖЕ НЕМА СЕРЕД ЖИВИХ

Цей 8-моторний ударний дрон здатний підняти посилений, 6-кілограмовий боезаряд – і він обов'язково скине його на російських окупантів...

Уманський журналіст й інструктор операторів БПЛА Володимир Гамалиця, який його розробив, залишив цей світ восени 2024 року. Роботу над дроном завершити не встиг – її продовжили інженери-волонтери з Черкас.

ВСТУП ДО ЛАВ ЧЕРКАСЬКОЇ ТЕРОБОРОНИ РЕКЛАМУЄ... РОСІЙСЬКИЙ ТАНК

Хороше фото розміщене на черговому постері рекрутингової кампанії Черкаської бригади тероборони. На світліні – усміхнений борець з позивним «Каспер» і затрофесений російський танк Т-62М. Перед Новим роком цей танк під Сіверськом на Донеччині ударом безпілотною зупинив черкаський екіпаж «Гера» РУБпАК (роти ударних безпілотної авіакомплексів) – після цього захоплений трофей перебазувався до бригади і тепер послужить у боях проти окупантів.

«Герої не народжуються – вони творяться боротьбою!»

Долучайся до 118 окремої бригади Сил територіальної оборони ЗСУ», - йдеться у повідомленні на офіційній сторінці бригади. Зголошуватися до служби пропонують за телефоном: ☎ 073-118-0000

Національний спротив – це система заходів, спрямованих на захист України, її незалежності, територіальної цілісності та безпеки громадян. Він базується на готовності кожного українця чинити опір агресору та підтримувати стійкість суспільства.

Черкаський обласний відділ підготовки громадян до національного спротиву - це не лише місце вишколів, але й потужна команда однодумців, які готові підтримувати одне одного у найскладніших ситуаціях.

3 липня 2024 року команда, очолювана ветераном 10-ї гірсько-штурмової бригади «Едельвейс» Олександром Гащуком (позивний «Хрещений») розпочала свою роботу з підготовки населення та створення бази для розгортання обласного Центру підготовки громадян до національного спротиву.

За цей період було проведено 112 занять (вишколів) з основних предметів базової військової підготовки (тактична підготовка, тактична медицина, вогнева підготовка, військова топографія, інженерна підготовка, виживання), до яких залучено 1722 чоловіків і жінок віком від 18 до 50 років.

Відділ підготовки до нацспротиву – це спільнота, яка виховує відповідальних громадян, здатних діяти разом заради спільної безпеки, волі нації і незалежності держави.

Закликаючи приєднуватися до

вишколів, тут наголошують: вам допоможуть здобути необхідні знання та навички, які можуть знадобитися не лише у часі війни, але і в мирному житті.

«Коли цивільна людина виживає в умовах надзвичайної ситуації – це швидше випадковість. Той, хто проходить наші вишколи – отримує серйозні додаткові шанси на виживання за найбільш екстремальних умов», - говорить один з інструкторів відділу підготовки громадян до національного спротиву, позивний «Йода». Він знає про що говорить – у складі «Азову» воював на Донеччині, зокрема, у Маріуполі - отримав важке поранення і був евакуйований з «Азовсталі» гелікоптером, але нині продовжує допомагати обороні країни.

«Сила українців – у їхній згуртованості! Приєднуйтеся та будьте готові до захисту своєї родини, громади, Батьківщини! Слідкуйте за роботою нашого відділу у соціальних мережах та реєструйтеся на вишколи», - закликають їх організатори.

Контактні телефони відділу підготовки громадян до національного спротиву:

050-830-95-97

096-363-63-16

ПРОТЯГОМ СІЧНЯ МОБІЛЬНІ ВОГНЕВІ ГРУПИ ДФТГ СПАЛИЛИ ВЖЕ 4 РОСІЙСЬКИХ БЕЗПІЛОТНИКИ У НЕБІ НАД ЧЕРКАЩИНОЮ

Нагадаємо: згідно Закону «Про основи національного спротиву» добровольчі формування територіальних громад (ДФТГ) призначені для участі у підготовці та виконанні завдань тероборони у межах відповідної громади. По суті, це воєнізоване волонтерство, яке покликане захищати саме територію громади, якій служать. Черкаське ДФТГ №1 - у оперативному підпорядкуванні 118-ї бригади ТрО і є резервом Сил тероборони, але випущені її добровольцями у ворожі цілі кулеметні черги, а головне - їх результат, говорять про те, що цей резерв вже давно на передовій протиповітряної оборони...

У розмові з В'ячеславом Горою, командиром Добровольчого формування Черкаської територіальної громади №1, дізнаємося: якщо протягом минулого, 2024-го року мобільні вогневі групи ДФТГ збили 11 ворожих «шахедів» (мова про офіційно підтвержені збиття), то за один лише перший місяць 2025 року збитих російських безпілотників - вже 4. І мова знов-таки лише про офіційно підтвержене знищення повітряних цілей! Добровольці не можуть записати у перелік збитого ті безпілотники, які бачи-

Робота мобільно-вогневої групи (фото ДФТГ)

Ми масмо підступного і підлого ворога, який постійно норовить завдати ударів по об'єктах критичної інфраструктури та інших абсолютно мирних цілях - як вже було з готелем у Черкасах, житловою «висоткою» в Умані чи цілими вулицями приватного сектору в Смілі або лівобережній Шрамківці. Під час нещодавнього січневого нальоту ворога на Черкаси собака з «позивним» Блонда, яка «працює» разом з добровольцями цієї групи ДФТГ, вила, задалегідь відчувачи тривогу - на відміну від озвірих ворогів мирної України, вона має набагато більше рис, які називають «людськими». Принаймні, доброти і розуму у неї точно більше від тих, хто в Кремлі сидить.

Людини, з якою Блонда жила раніше, вже немає в живих, тепер її нові друзі - це загін ДФТГ. Інколи мобільна вогнева група бере її на бойові виїзди. Позивний «Блонда» в такі ночі добросовісно працює у групі прикриття, щоб не дати чужим наблизитись до екіпажу, але заодно - лагідна до своїх домаш-

чергування. Ми задалегідь знаємо, що цього вечора не бачитимемо бойового розгортання, не чути мемо кулеметних черг групи - принаймні зблизка. Але ж і так практично кожного дня черкащани і мешканці області можуть мимоволі стати свідками таких подій, адже Черкащина «тилова» лише умовно. Натомість, наша мета - інша: хочемо побачити тих, хто взяв до рук зброю, хоча й не служить офіційно в ЗСУ, СБУ чи поліції. Почути мотивацію тих, хто поміняв домашній затишок багатьох ночей на тривожні чергування, гонки по далеко не комфортних дорогах - щоб подалі від мирних осель збивати повітряні цілі російських агресорів.

Багато з добровольців ДФТГ офіційно не придатний до служби в ЗСУ - за віком чи станом здоров'я. Позивний «Азимут», з якою цього вечора спілкуємося в числі перших, могла б не брати зброю до рук, бо жінка, а позивному «Зуб» всього 21 рік, тож ще не потрапляє у вікову категорію тих, хто підлягає мобілізації. Його мотиви максимально зрозумілі: старший брат не так давно загинув на фронті, мама активно волонтерить, а сам він у волонтерстві вже не отримує відчуття того, що робить максимум можливого - «Зуб» хоче робити більше...

Власне, «Зуба» і його напарників, «Партизана» (позивний такий, бо в лісі хату має) і «Трудовика» (бо вчителює) бачимо лише мельком - вони відчергували цілодобову зміну. Наступна зміна гогується слухати ін-

структаж позивного «Шершень», колишнього експерта-криміналіста.

Заступатимуть на бойове чергування навідниця «Азимут» та її побратими, «Тигра» й «Буба». Усі троє «в миру» - колектив однієї фірми з установки й монтажу панелей сонячних електростанцій. Військовим був тільки «Тигра» - на фронті танковим взводом командував до «списання». У свій основний час турбота їхньої трійки - щоб сонце по-більше давало українцям електроенергії, а в час бойового чергування - щоб російські окупанти при світлі місяця й зірок не зазіхали на те, щоб ту електроенергію відібрати. Як ніхто інший розуміють як цінну світла і важливість захисту енергопостачання, так і важливість створення альтернативних джерел вироблення електроенергії.

Як у мирній роботі шукають нові технічні рішення проблем, так і на бойовому чергуванні вдосконалюються. Минув час, коли на старті «повномасштабки» по безпілотниках вони стріляли з автоматів, кулеметів Дегтярьова і «Максимів», а на виїзд вирушали стареньким «Волинцем». Нинішня «спарка» танкових кулеметів - на турелі в кузові потужного пікапа «Тойота», оснащена тепловізором. Те, що добровольці та волонтери, які їм допомагають, вкладають у те, щоб та «Тойота» літала нічними дорогами - то вже «окрема пісня». Та кожен знає, що його робота не марна для громади й держави...

Її позивний - «Блонда». Вона любить своїх і ненавидить тих, через кого лунають повітряні тривоги...

ли, як вони падали, але які втонули у річці, впали у хаші дніпровських очеретів, згоріли у якомусь яру вдалині від доріг - і не були знайдені.

З бійцями однієї із мобільних груп ДФТГ знайомимося перед їхнім заступанням на

Нічне небо - під прицілом.

ня тварина ще й нагадає кожному добровольцю ДФТГ про рідну домівку, яку він захищає...

Для отримання додаткової інформації та укладення контракту з ДФТГ Черкащини - звертайтеся на сторінку ДФТГ в Instagram: @dobrovolche_formuvannya_che

ВІДОМИЙ СПІВАК З ЧЕРКАС ХОТІВ ЗІБРАТИ НА ДРОНИ ПІВТОРА МІЛЬЙОНИ, А ВИЙШЛО - БІЛЬШЕ...

Перший збір-2025, який робив співак, боєць і волонтер родом з Черкас Андрій Хливнюк і його гурт «Бумбокс» - і перша перемога. Замість запланованих 1 500 000 гривень зібрано 1 653 946 гривень.

Гроші будуть витрачені на закупівлю FPV-дронів для Сил Оборони України, музи-

канти-волонтери вже замовили 60 дронів на суму 712 500 грн.

Коли хтось із прихильників запитав у Хливнюка у соцмережах, коли будуть його нові пісні - той виклав без коментарів фото своєї екіпіровки та зброї. З натяком на те, що на нові пісні варто чекати після завершення війни...

ВИЗНАЧЕНО ДАТУ ЦЬОГОРІЧНИХ ХОЛОДНОЯРСЬКИХ ВШАНУВАНЬ

Ювілейні, 30-і вшануванн Героїв-Холодноярців відбудуться 16-18 травня. Про це повідомляє очільник Історичного клубу «Холодний Яр» Роман Коваль. Водночас він зазначає, що в Пантеоні Героїв у Холодному Яру поруч з новими пам'ятниками сучасним воїнам може з'явитися пам'ятник полковнику УНР Петру Болбочану, який століття тому очолив переможний похід українських військ на Крим.

«Козак Історичного клубу “Холодний Яр” із Калуша скульптор Ігор Семак виготовив прекрасний пам'ятник полковника Болбочана для станції Балин, де полковник закінчив своє життя... Якщо Укрзалізниця Болбочан не потрібен (до слова, всі свої великі перемоги, він здобув, спираючись на залізницю), ми шукатимемо інше місце для пам'ятника. У мене виникла думка поставити цей пам'ятник у Холодному Яру на Меморіалі козакам-добровольцям під час 30-х вшанувань героїв Холодного Яру, які відбудуться 16 – 18 травня 2025 року, - говорить Роман Коваль. - Під час ювілейних урочистостей Історичний клуб “Холодний Яр” має намір встановити горельєфи героям нинішньої війни – 20-річному азовцю Володимирові Любуні, Дмитрові Букарьову-“Білотуру” (заступникові командира Окремого загону спецпризначення НГУ “Азов”), Андрієві Воробкалу-“Греку” (командирові мінометного розрахунку 9-го Окремого стрілецького батальйону) та Володимирові Карасю, козакові 142-го навчально-тренувального центру ССО (братові комбата Євгена Карася).

Маємо намір вшанувати і старшого матроса 73-го Морського центру ССО Ярослава Стрільця, чемпіона світу з панкратіону. Ярославові було 21.

А ще б хотілося гідно увічнити пам'ять Павла Собка-“Папая” (козака 118-го батальйону тероборони та 24-ї механізованої бригади ЗСУ), але, видно, не на цей раз.

Скульптор Ігор Семак уже почав підготовчі роботи для виготовлення горельєфа полковника “Білотура”.

Якщо мої партнери Максим і Олексій, представники благодійних фондів, які й фінансують створення пам'ятника Петрові Болбочану, погодяться на мою пропозицію (а Укрзалізниця виявить байдужість), то полковник Болбочан, запорозькі формації якого були добровольчими, стане осердям 2-го майданчика холодноярського пантеону, а козаки-добровольці Любуня, “Білотур”, “Грек”, Карась і Стрілець стоятимуть поруч легендарного полководця, який 1918 року бив росію та визволив Крим», - наголошує Роман Коваль.

На світлині з майстерні в Калуші - скульптор Ігор Семак та створена ним скульптура полковника Петра Болбочана.

ВИСТАВКА З ЧЕРКАЩИНИ СТАЛА ПОМІТНОЮ КУЛЬТУРНОЮ ПОДІЄЮ СТОЛИЦІ

Популярний в українській молоді співак Дмитро Монатік відвідав виставку народних ікон, народних картин і сільських фотографій з Черкащини «Наїв вільний», яка експонувалася в «Українському Домі» Києва.

«Приємно, що кумир нового покоління щиро захоплений рідною культурною спадщиною. Я сподіваюся, що його фанати також поділяють його уподобання. Йой!» - відгукнувся про візит знаменитості організатор виставки, художник і колекціонер з Черкас Микола Бабак.

Пан Микола давно й успішно пропагує так зване «примітивне» мистецтво з рідної Черкащини.

«Поки «філософи» та адепти високого мистецтва на

34-му році незалежності не дадуть собі ради в прийнятті традиційної національної культури, звинувачуючи її в примітивності та несмаку, український наїв зігріває душі і дає розраду мешканцям воєнного Києва і гостям столиці, - говорить Микола Бабак.

Народна картина була одним із ключових рятівних інструментів виживання українців у часи лихоліть колективізації, воєн, голодоморів і московської колонізації, адже вона наповнювала сільські хати життям, додавала яскравих фарб у темні часи і зберігала національний культурний код.

Українське мистецтво різне і не потребує поділу на сорти та ступені якості. І ця різноманітність робить його

бездонним джерелом натхнення, душевного тепла і національної гордості», - наголошує митець з Черкащини.

ЗНАМЕНИТИЙ ЗАПОВІДНИК «ТРИПІЛЬСЬКА КУЛЬТУРА» ГОТУЄТЬСЯ ДО НОВОГО ТУРИСТИЧНОГО СЕЗОНУ

Фото «пазлів» з кераміки часів Трипільської культури опублікував на своїй фейсбук-сторінці директор Державно-

го історико-культурного заповідника «Трипільська культура» Владислав Чабанюк.

«Операційним столом» назвав він стіл, на якому реставратори «повертають до життя» унікальні витвори майстрів сивої давнини, готуючи поповнення експозицій туристичної родзинки - музею у Легездиному на Уманщині.

Тим часом, у заповіднику анонсували наближення відкриття його для відвідувачів «після зимової сплячки» - періоду підготовчих робіт до чергового екскурсійного сезону.

«Ми досі не відкрилися для відвідувачів, зважаючи на туристичний «несезон» і купу технічних питань, які потребують вирішення. Але ранок вже близько! Ми задалегідь оголосимо про його настання, тобто про відновлення екскурсійної роботи музею», - повідомляє офіційна сторінка заповідника у соцмережах.

«СКАРБ», ЗНАЙДЕНИЙ В КАНАДІ, - ДОТИЧНИЙ ДО ІСТОРІЇ УМАНІ...

Прапор-штандарт створеного у січні 1920 року 2-го Уманського полку кінних запорожців Окремої кінної дивізії Армії УНР має жовте полотнище, розміром 62x77 см, із чорними зображеннями черепа зі схрещеними кістками (див. ілюстрації 2-3).

Прапор відшукав у Канаді, під час дослідження архівів та фондів колишнього Українського воєнного музею, який діяв у Торонто у 1952-1969 роках, український науковець-дослідник Андрій Гречило.

Цей прапор - збережений ОРИГІНАЛ - на від-

міну від малинового прапора 6-ї стрілецької дивізії УНР, який зберігся лише в копії і на малюнку українських кіннотників (знов-таки оригінальному) художника-баталіста, безпосереднього учасника Визвольної боротьби родом з Ладижинки Уманського району - Леоніда Перфещького (іл.1).

Важлива деталь: з боку дровка на прапорі залишилися плями, які в каталожній музейній картці значаться як «сліди крові прапороносця»...

Ілюстрації – з монографії Андрія Гречила «До історії прапорів підрозділів Армії Української Народної Республіки (1919-1920рр)»

ЛЕГЕНДАРНИЙ 1-Й ОКРЕМИЙ ШТУРМОВИЙ БАТАЛЬЙОН «ДА ВІНЧІ» ІМЕНІ ДМИТРА КОЦЮБАЙЛА: ПІДРОЗДІЛ, ДЕ ПОНАД УСЕ ЦІНУЄТЬСЯ ЛЮДИНА

«Сафарі» зі Сміли – в одному з «офісів» Фортеці Бахмут, весна-2023

Реальні Леонардо Да Вінчі і Ріхард Вагнер не мали жодного шансу зустрітися за життя: знамениті митці жили й творили у різні часи, між якими – прірва у більш як три століття. Імена флорентійського художника і саксонського композитора несподівано гучно зазвучали поруч на весь світ у дивовижному контексті – новітньої війни ХХІ століття, розв'язаної росією на території України...

Бійців українського комбата з позивним «Да Вінчі» називали «вовками», а найманців російського ПВК «Вагнер» - «музикантами». Під виття снарядів і какофонію вибухів «вовки» і «музиканти» зійшлися у пекельному двобої в містечку Бахмут на Донеччині та його околицях. З обох сторін билосся багато підрозділів, але затяті українські воїни з вовками на шевроні і російські найманці, у яких на шевронах світово зображення людських черепів, у світовій пресі тоді згадувалися найчастіше.

Початок 2023 року став трагічним для штурмовиків легендарного комбата «Да Вінчі» - «стираючи» на попіл вагнерівців, батальйон «вовків» і сам ніс великі втрати. Місто-герой, прозване «фортецею», з дня у день відправляло «на щиті» додому все більше лицарів, які загинули у рубці проти російських найманців. 7 березня від осколкових поранень, несумісних з життям, відійшов у засвіти комбат Дмитро Коцюбайло - легендарний «ДаВінчі». Трьома тижнями раніше, 15 лютого на околиці міста Лиман на Донеччині від вибуху ворожої ракети загинув і його побратим, очільник батальйонної розвідки Євген Саража (позивний «Джек»).

Саме в цей час, навесні 2023-го в батальйон нарешті перевівся Юрій «Сафарі» Битяк. Позивний «Сафарі» був нахненний славою «Да Вінчі» - першого добровольця, який став Героєм України – у 2021 році, коли йому було всього 25 років. А «Джек» якраз і загітував його перейти в підрозділ – Саража й Битяк з одного міста родом – зі Сміли на Черкащині. Обоє командирів на момент переходу в батальйон він вже не застав, та за обох загиблих повоювати у Бахмуті встиг, хоча й не довго...

Запам'ятав липневий день в околицях Куп'янська, як неймовірно спекотний – і в плані погоди, і в плані розпеченого металу, який звідусюди сипався. Росіяни оточили їхню четвірку, кожен з яких вже мав поранення - і тоді включилася українська артилерія. Ворогів перемололи снарядами на вінегрет, хоча вони були за якихось 20 метрів від бійців «Да Вінчі». Арта «накидала кабачків» 105-го калібру НАТО так віртуозно, наче не з потужною гаубицею працювали, а з тоненьким лезом хірургічного скальпеля. З оточення «Сафарі» і його побратими вийшли – далі були місяці лікарні і затяжна реабілітація.

У ці дні «Сафарі»-Битяк знову на рідній Черкащині, виконує спеціальну популяризаційну рекрутин-

ОТГ Володимир Дорошенко чи очільника Черкаського району Валерія Бандурко - допомагають на всіх рівнях і в усіх районах Черкащини.

Коли мене запитують, у чому переваги батальйону «Да Вінчі» (1 ОШБ) - відповідаю, що це не лише власна славетна бойова історія підрозділу, а й поєднання кращих давніх традицій із сучасним озброєнням і технологіями. Скажімо, перед виходом на виконання бойового завдання у обговоренні поставлених задач бере участь вся група, яка задіяна на їх виконання. Хтось у цьому знайде відголоски рішень давнім «козацьким колом», а хтось – просто згадає, що так діють сучасні підрозділи США, де завдання знає не лише офіцер у штабі й сержант, який веде групу, а й кожен боєць цієї групи наперед знає, які саме завдання він має виконати. Точно так само, як і на фронті, до виконання завдань зараз намагаємося максимально задіяти і волонтерів. У особистій розмові краще виходить пояснити, що поділ на фронт і тил у країні, яка воює – поняття відносне...

Юрію «Сафарі»-Битюку зараз 41 рік, його синові – 14. «Сафарі» хоче, щоб так, як зараз цифри у їхньому віці «прописані у зворотній бік» - так само інакше склалася й синова доля у дорослому віці. Щоб не довелося знову воювати з тими, у кого, як показує досвід – ненависть до українців буквально на генетичному рівні.

Пригадає, як сам приймав рішення йти на війну: «О 4-й чи 5-й годині ранку 24 лютого 2022 року був з друзями на рибаль-

Доволі довго не хотіли брати до війська, оскільки раніше в армії не служив. Потім була служба у 27-й реактивній артбригаді, після чого з подачі «Джека» таки потрапив до батальйону «Да Вінчі».

Найбільше знань почерпнув від свого командира взводу з позивним «Правий». Зараз «Правому» 27 років, 9 (!) з яких він провів у боях АТО, ООС і повномасштабної війни. Боєць, який отримав п'ять поранень у різний час, лише зараз звільнений з армії за станом здоров'я. І досі залишається величезним авторитетом для «учня», який старший від свого наставника на більш аніж десятирок років. «Сафарі» каже, що хоча у «40+» витримувати навантаження штурмовика вже й важкувато, але «Правий» навчив абсолютно усього, що треба знати не просто, щоб вижити в бою, а й перемагати...

«1-й ОШБ «Да Вінчі» імені Дмитра Коцюбайла має добре оснащення, техніку і зброю, включно з озброєнням країн НАТО. Та найцінніше з того, що є в підрозділі – це люди, - говорить «Сафарі». – Саме тому кожен боєць не тільки отримує сучасну екіпіровку і зброю, але й проходить ретельний вишкіл, перш ніж вирушити на фронт. Саме тому батальйоні – порівняно невисокий рівень втрат. Так само, як техніка у нас проходить швидкі й безкоштовні ремонти у підрозділі, так само люди, які потребують медичинської або психологічної реабілітації, постійно проходять «техогляди» і за необхідності – «ремонт» здоров'я і психологічного настрою. Звісна річ, що коли авто чи боєць потребують вже «капітального ремонту», то робиться це фахівцями за межами батальйону. До речі, у підрозділі доволі багато вихідців з Черкащини, тож коли йду в котрийсь із районів на зустріч з керівниками громад, пригадую, чи є у нас хтось з того чи іншого краю...»

Днями «Сафарі» мав зустрічі на Лівобережжі Черкащини – подумки згадав позивного «Спец» із Золотоніщини, який загинув у тому ж бою, в якому «Сафарі» отримав поранення. А заодно – іншого золотонісця, позивного «Маяк», що командує ротой у їхньому батальйоні, який зараз розгортатиметься вже до полку... Восени 2024-го контракт з 1-м ОШБ «Да Вінчі» імені Дмитра Коцюбайла підписала молодша сестра загиблого комбата – Олександра Коцюбайло. Нинішній командир батальйону – Дмитро Філатов (Друг «Перун»).

Повторимось: головна цінність у підрозділі тих, кого неможливо «денацифікувати і демілітаризувати» - це люди...

Хто не зустрівся із «Сафарі» і його побратимами під час їхніх поїздок Черкащиною – той може отримати інформацію про окремі штурмовий батальйон «Да Вінчі» (зокрема про наявні вакансії та можливість допомогти підрозділу) через офіційний сайт батальйону: <https://1bat.com.ua/>

гу до свого батальйону - 1-го окремого штурмового батальйону «Да Вінчі» ім. Дмитра Коцюбайла. Зустрічається з очільниками районів і територіальних громад – каже, це той випадок, коли воєнний досвід допомагає в житті.

«Жодні онлайн-переговори не здатні замінити живе спілкування, - ділиться «Сафарі» у розмові з журналістом. – З тими, хто домагає нам в тилу, потрібно розмовляти особисто. Приємно вражений тим, наскільки потужно земляки «включаються» у справу допомоги військовим. І це не тільки «перевірені часом» як волонтери голова моєї рідної Березняківської

сській базі «Долина квітів» під Смілою, коли над нами пролетіла ракета. Зразу ж всі вирішили йти до військкомату...»

У СЕЛИЩІ НА ХЕРСОНЩИНІ, ЯКИМ ОПІКУЄТЬСЯ ЧЕРКАЩИНА, ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОСПЕКТ НАЗВАЛИ ЧЕРКАСЬКИМ...

Понівечена російською агресією, але не скорена, Херсонщина постійно відчуває підтримку інших областей.

«Дружбою, перевіреною війною» назвали днями у повідомленні Нововоронцовської селищної військової адміністрації Бериславського району опіку й допомогу

Черкаським. Знаково, бо саме цим шляхом до населеного пункту заїжджали перші вантажівки з допомогою з Черкащини після того, як російських окупантів прогнали з правобережжя Херсонщини.

«Єдність народжується у випробуваннях. Вона гартується у найважчі часи, коли чужий біль стає своїм, а підтримка — не просто

офіційній фейсбук-сторінці селищної адміністрації.

Нині цей зв'язок між двома регіонами набув нового змісту. Нововоронцовщина за участі начальників Херсонської обласної військової адміністрації Олександра Прокудіна та Бериславської РВА Володимира Літвінова радо приймала дружню делегацію, яку очолював начальник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець. Гостей у своїй громаді щиро вітав керівник Нововоронцовської СВА Андрій Селецький, який розповів гостям передісторію утворення проспекту Черкаського в селищі та ідею встановлення інформаційного стенду, присвяченого дружбі між двома регіонами.

Очільники Херсонської і Черкаської областей взяли участь у символічному висадженні двох дубків на перейменованому проспекті — херсонці спеціально підготували саджанці, наголошуючи, що вибрали дерево, листя якого є в гербі Черкаської області. Відбувалося це неподалік пам'ятника славетному уродженцю Черкащини Тарасові Шевченку, тож як заявили організатори заходу, проспект тепер «має всі ознаки Черкаського». Зафіксували перейменування зміною табличок з новою назвою — частину з них виготовили місцеві, із зображенням герба Черкаської області, а частину — привезли гості з Черкащини, з державними гербами-тризубами. Особливо зворушливою подією стало вручення ордена «За мужність» III ступеня матері посмертно нагородженого Героя з Нововоронцовки Артема Задніпряного.

«З перших днів після звільнення Черкаська область всебічно підтримувала нашу

громаду. Це була не просто допомога — це сотні тонн гуманітарних вантажів у вигляді опалювальних та будівельних матеріалів, продовольства, одягу, медикаментів, пального. Це також фінансова підтримка від громад Черкащини, яка склала майже два мільйони гривень і яка допомогала відновлювати критичну інфраструктуру та налагоджувати робочі процеси в інших важливих сферах життя громади. Особливо зворушливою стала турбота про дітей, для яких громади Черкащини зібрали безліч новорічних подарунків, які принесли малечі радість та відчуття свята. А ще були організовані для наших учнів екскурсії історичними місцями Черкащини, відпочинок та змістовне дозвілля. І сьогодні ми продовжуємо цей зв'язок, що став справжнім символом єдності українців у найважчі часи», — заявили херсонці. І вручили гостям з Черкащини виготовлені місцевими учнями сувеніри, серед яких — унікальна картина, на якій діти намалювали найбільш видатні пам'ятки рідної Херсонщини і дружньої Черкащини. Включно з пам'ятками Канева і Суботова, де делегація дітей з Херсонщини побувала влітку 2023 року на запрошення Черкаської ОВА.

Цього разу, наприкінці січня 2025-го, візит черкащан був знову підкріплений кількатонним вантажем речей, необхідних регіону, який постраждав від бойових дій.

Перевідали і школу в сусідній Іванівці, яку в рамках президентської акції «Пліч-о-пліч» відновлено й оснащено сучасним укріттям завдяки Черкащині.

Візит завершився обговоренням подальшої співпраці та реалізації спільних проєктів у освітній, молодіжній і культурній сферах діяльності.

У Нововоронцовці таблички «Прспект Черкаський» з'явилися понад дорогою, якою доставлялися перші гуманітарні вантажі з Черкащини

з боку Черкащини. Висока оцінка дружби була підкріплена топонімічним перейменуванням в історичному центрі селища - вулиця, яка носила назву імперського полководця Суворова, відтепер називається проспектом

жестом, а справжнім братерським плечем. Саме таку єдність продемонструвала Черкащина, першою прийшовши на допомогу Нововоронцовській громаді після звільнення від окупації», — наголошується на

«КРИМСЬКИЙ ФРОНТ» І МЕДЖЛІС ПЕРЕДАЛИ ЧЕРКАЩИНИ 5 СУЧАСНИХ РЕАНІМОБІЛІВ

«Ми повинні вистояти та перемогти російських варварів, які окупували Крим, щодня завдають масованих ракетних ударів та атак дронами по всій території України.»

Ми зможемо вистояти та звільнити всі окуповані території України, включаючи Крим, якщо станемо ще більш згуртованими та єдиними.

В іншому випадку мерзена москва не зупиниться, її

мета очевидна - знищити Українську державу і поневолити українську націю та кримськотатарський народ», — цими емоційними словами розпочинається повідомлення Голови Меджлісу Кримськотатарського народу Рефата Чубарова про його візит до Черкас.

29 січня об'єднана ініціатива «Кримський Фронт» здійснила передачу

некомерційному підприємству «Обласний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф Черкаської обласної Ради» п'яти реанімоблів із усім необхідним обладнанням, яке потрібне для порятунку постраждалих та хворих.

«Дякую славній команді «Кримського Фронту» та всім благодійникам, завдяки яким стала можливою суттєва підтримка бригад медицини катастроф Черкаської області, які першими прибувають на найважчі та найкритичніші для життя людей виклики, у тому чис-

Нові реаніобілі — надійні американські Ford-и.

«Кримський фронт» і Черкащина посилюють співпрацю. Мета спільна - повернення Криму додому, в Україну

лі, після ворожих атак по населених пунктах Черкаської області.

Висловлюємо вдячність голові Черкаської обласної державної адміністрації, генерал-майору Ігорю Табурцю та його команді за співпрацю. Вживатимемо й надалі заходів, аби посилити нашу спільну роботу в рамках Меморандуму про співпрацю, підписану сьогодні між Об'єднаною ініціативою для підтримки Сил оборони України та надання гуманітарної допомоги населенню «Кримський Фронт» і Черкаською обласною державною адміністрацією», — наголосив Рефат Чубаров.

ХЕРСОН 1917 РОКУ ПРОДОВЖИВ ТРАДИЦІЇ СІЧІ

За Волю України і славу предків-козаків!

Звістку про те, що самодержавство повалене, а Російська імперія тріщить по швах у Херсоні весною 1917 року зустріли з радістю.

Після проголошення Першого універсалу Центральної Ради органом влади в місті було визначено українську губернську Раду на чолі з колишнім учителем В. Чехівським. Того ж року зусиллями херсонських українців у місті виникла перша українська політична організація «Українська Хата», яка стала кузницею українських державотворчих процесів на Херсонщині.

10 грудня 1917-го Херсонська губернська рада визнала Херсонщину невід'ємною складовою УНР. На руїнах імперії херсонці разом з іншими українцями заповзялися відбудувати власну державу, рівняючись на приклад Київської Русі і предків-козаків...

Херсонці масово вирушили і до війська – воювати за незалежність України. Багато з них опинилися на чільних посадах Армії УНР та Української держави за часів Директорії і Гетьманату.

Уродженець Херсона полковник Михайло Кононік у 1918–1919 роках був хотинським та бердичівським повітовим військовим комендантом, його земляк генерал-хорунжий Армії УНР Герман Стааль став помічником начальника 11-ї піхотної дивізії М.Омеляновича-Павленка, а херсонець Володимир Кедровський – полковником Армії УНР і очільником Державної Інспекції військ УНР. Найбільше ж прославилися уродженці Херсонщини Олекса Алмазов і Олександр Єгоров, які воювали в підрозділах Дієвої Армії УНР.

Командир «богів війни» Алмазов

Олекса Алмазов був з родини добропорядного, нічим не примітного херсонського чиновника. Олекса виявився здібним у навчанні – і в час навчання у реальному училищі грузинського Тифлісу (Тбілісі), і у військових училищах – спочатку піхотному

Полковник Олекса Алмазов

юнкерському, а потім артилерійському. Прославився у боях як один з найкращих артилерійських офіцерів Першої світової. Отримав ордени Святого Володимира усіх ступенів, погони полковника та орден Святого Георгія – за Крєвську битву, де навіть отруївшись німецькими газами, не покинув поле бою...

Після розвалу імперії виступив гарячим поборником незалежності України, організувавши в Києві Гарматний дивізіон Гайдамацького коша Слобідської України. Вже в лютому 1918 року отримав поранення в ногу у бою під Бердичевим, проте фронт боїв проти росіян знову не залишив – як колись не залишив німецький... У березні того ж року артилеристів Алмазова реорганізували в Запорізький кінно-гірський гарматний дивізіон Окремої Запорозької дивізії. Відтоді й до самого завершення Визвольних змагань ці майстерні гармаші мали лише одного командира – Алмазова, тому їх так і прозвали «алмазівцями».

Разом зі своїми артилеристами херсонець взяв участь у славетному поході Петра Болбочана на Крим. Увірвавшись з Херсонщини на півострів через Перекоп, українські війська за підтримки кримських татар потужним ударом викинули московських окупантів з Джанкою, Симферополя, Бахчисарая і вирушили на Севастополь. Причому комендант Севастопольської морської фортеці Михайло Остроградський, нащадок козацького гетьмана Данила Апостола, заявив, що військовий гарнізон Севастополя готовий підпорядкуватися законному уряду України, а на декількох військових кораблях тут же замайорили синьо-жовті прапори...

Пізніше кінно-гірський гарматний дивізіон Алмазова дислокувався на Донбасі, охороняючи кордон з ворожою Росією, вів кровопролитні бої проти більшовиків і Добровольчої армії Денікіна, брав участь у переможному Першому зимовому поході Дієвої Армії УНР і бився на території нинішніх Житомирщини, Київщини, Черкащини, Кіровоградщини, Вінничини, Миколаївщини, Одещини...

Частина бійців брала участь і в Другому зимовому поході і навіть коли «алмазівці» вже були інтерновані до Польщі, під час

Малюнок Богдана ПІРГАЧА

Командувач авіації УНР Олександр Єгоров

Великодніх свят 1923 року здивовані жителі Кракова раптом побачили на вулицях передмістя Лобзов маршову колону ідеально вимуштруваних українських воїнів, які з піснею марширували вулицею. Це були нездоланні «алмазівці»...

Сам Олекса Алмазов, вийшовши у відставку, працював інженером. Помер і похований у Луцьку на Волині – могила збереглася й до сьогодні...

Сокіл українського неба

На відміну від попереднього героя нашої розповіді, уродженець Херсонщини Олександр Єгоров мало що встиг зробити на гіршій землі – хоча б тому, що більше... літав. До Першої світової Єгоров встиг закінчити кавалерійське училище і послужити гусарським корнетом у складі Київського полку. Проте йому здавалося, що в кавалерії замало екстриму й ризику, тому вже під час війни, у 1916 році закінчив авіашколу в Севастополі й подався в авіацію. Першу світову завершив у чині штабс-ротмістра. 3 грудня 1917

року – у 1-му Запорізькому авіазагоні. Навіть ставши у квітні 1918-го командиром цього підрозділу, продовжив особисті вилоти на бойові завдання за штурвалом одномісного британського винищувача Sopwith. Літаки Єгорова спочатку здійснювали переважно розвідувальні польоти, але коли московсько-більшовицькі війська Муравйова і Антонова-Овсієнка впритул наблизилися до столиці України, авіація під командуванням Єгорова зайнялася бомбардуванням ворожих бронепотягів і важкої артилерії в околицях київської Дарниці. Коли у лютому 18-го українським військам довелося тимчасово залишити Київ, самотній літак з чорним тризубом на борту розкидав над містом листівки з обіцянкою повернутися... І обіцянку було виконано вже через місяць. У жовтні 1919-го херсонця вже називають командувачем всієї авіації Дієвої Армії УНР. Він потрапив у полон «червоних» у січні 1920 року і ті поспішили оголосити, що він буде їм служити. Зрештою, Олександр Єгоров просто щез – куди й коли конкретно, зараз ніхто вже не може сказати – хіба що Небо, яке він так любив...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

«Воїн-алмазівець» (зліва) з полковником Болбочаном у визволеному Бахчисараяі

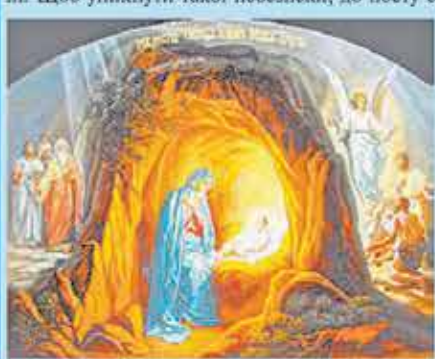
Малюнок Богдана ПІРГАЧА

Православне розуміння посту

Цього року 3 березня Ми вступаємо у Великий Піст, і маємо розуміти, що піст має велике значення для кожного із нас!

Зробивши історичний екскурс, можемо помітити, що піст сучасник людства. Він був першою заповіддю людині і полягав у обмеженні вживання плодів пізнання добра і зла: "І заповів Господь Бог людині, сказавши: від усякого дерева в саду ти будеш їсти, а від дерева пізнання добра і зла не їж від нього, бо в той день, коли ти з'їси від нього, смертю помреш" (Бут. 2. 16-17). Все було дозволено і людина не мала ні в чому потреби, обмеження було мінімальним. Саме це обмеження мало на меті виховання сили волі людини. Людина була створена за образом і подобою Божою і на відміну від решти творіння була наділена свободою волі, свободою обирати між добром і злом. Порушення заповіді відкрило двері злу, стражданню і смерті у світ всього творіння. Нестриманість, насамперед, позначилась і на стійкості людини, на її силі волі. Згрішивши одного разу, людина стала слабшою і більш вразливою для зла. В підтвердження цих слів згадаймо власний досвід першого свідомого падіння в гріх. Зробити перший крок тяжко, навіть під впливом великої спокуси, здається Сам Бог через наше сумління оберігає нас від падіння, та якщо людина не знаходить в собі необхідної сили волі, вона падає. Згрішивши перший раз, ми стаємо більше схильними до гріха і наступного разу падаємо під впливом меншої спокуси. Подолавши докори сумління, людина зникає до гріха, який починає панувати над свободою її волі. Гріх подібно інфекції робить нашу волю слабкою і викликає у нас схильність до зла, яке в свою чергу подібно отруті умиротворює людину не лише фізично, а насамперед духовно. Щоб звільнитися з такого стану, необхідні дві умови – це Божа благодать "яка немичне лікує і те що втрачається поповнює" і прояв доброї волі людини. Бог простягає руку допомогти кожній людині, але зробити крок назустріч властєється не кожному, через слабкість власної волі. Силу волі людина повинна змінювати протягом всього життя і найперше в боротьбі зі спокусами, які спричиняє ворог роду людського. Стримуючи в собі розвиток зла людина стримує власне тіління.

Саме виховання сили волі і служить такий древній засіб як піст. Ми бачимо, що піст був важливим для людини ще до гріхопадіння, а після того, як зло заразило людину, він є просто життєво необхідним. Багато християн, можливо навіть на рівні підсвідомого, розуміють необхідність посту, проте не всі правильно його використовують, а іноді просто спотворюють його призначення. Призначення посту – полягає у відновленні людини, у лікуванні від зла, у вихованні доброї волі людини. Цей процес є не простим і вимагає певних зусиль від людини, насамперед ширшого бажання змінитися. Деякі з християн, наштковуючись на перешкоди власної слабкості не бажать зробити над собою зусилля й дотримуються посту поверхнево, проявляючи лукавство. В такому випадку піст, який повинен провадити людину до спасіння, стає приводом до загибелі. Щоб уникнути такої небезпеки, до посту слід підходити з ширістю і обережністю.

Для людини невідомої здається немислимим дотриматися всіх вимог православної традиції посту, проте не слід лякатися, а закликати на допомогу Бога і власний життєвий досвід. Варто пригадати початок власного життя, коли для нас недосяжними були прості речі: ми не вміли ходити, розмовляти, читати й писати й багато чого іншого, але людина здатна вчитися, це саме стосується і практики посту.

Іншою поширеною небезпекою, яка спотворює суть посту, є нерозуміння того, що піст є лікувальним засобом для людини і не може бути "жертвою Богу", як деякі неправильно розуміють. Бог не потребує від нас таких жертв, а через піст ми лише вдосконалюємося і наближаємося до Творця. Небезпека, від розуміння посту як "жертви", криється у розвитку марнослава. Людина, яка постить лише для того, щоб "догодити" Богу, починає відчувати неправду і згубу "святість".

Сприймаючи піст як лікувальний процес для душі і тіла, християнин повинен визначитися з власними "хворобами", тому піст без покаяння є немислимим. Просте утримання від деяких видів їжі є дією і нічим іншим. Можливо така дієта і покращить стан тіла, але належного "оздоровлення" людині, не принесе. Майже всі тілесні хвороби людини є наслідком пристрастей, тобто хвороб "духовного" плану, тому оздоровлення людини слід починати саме з них. Пристрасті людини подібні до жаринок, які тліють в плоті і при створенні певних умов, особливо коли людина веде нестриманий спосіб життя, ці вогниці розгораються до величезних багать, які спопеляють людину з середини. Належно кожна людина відчувала при хворобах, особливо простудних, жар в своєму тілі. Цей стан, коли від підвищеної температури, все тіло стає слабким і розум перебуває ніби в тумані, подібний до стану людини котра палає пристрастю. Така людина не може тверезо мислити і повноцінно керувати своїми вчинками. Єдиний спосіб вгамувати пристрастний вогонь – це стримувати себе. Як вогнище без хмизу поступово гасне, так і пристрасть без потакання її вгасає.

Перебуваючи в полоні пристрастей, людина часто схильна до самообману і не бажав визнати свого "хворобливого" стану, тому лише усвідомлення власного стану, яке неможливе без сповіді, також бажання "вилікуватись", що є покаянням, разом з постом, який є стриманням, допоможуть їй звільнитися від "хвороб" духовних і тілесних.

Під час посту Церква закликає своїх вірних найперше до стримання, проте одного стримання від гріховних проявів для користі людини є замало. Стримуючи в собі гріховне, християнин повинен розвивати і збагачувати в собі почуття милосердя і любові до ближнього. "Усяке роздратування, і лютість, і гнів, і крик, і лихослів'я з усякою злобою нехай будуть знищені у вас; а будьте один до одного добрими, милосердними, прощайте один одному, як і Бог у Христі простив вам." (Еф. 4. 31-32) – навчає нас апостол Павло.

Піст це той час коли ми повинні нарешті здійснити свої добрі наміри і вже не відкладати їх надалі, це час віддавання боргів духовних, боргів пошани батькам і рідним, боргів любові ближньому.

Піст це час тяжкої праці над собою. Християнин повинен проаналізувати свої почуття, бажання і мрії, тому що пусті і гріховні мрії ведуть нас на шлях загибелі. Пригнічуючи свою плоть, людина підносить свій дух, і кожне зусилля, кожна перемога над похотями наближає нас до Бога.

З повагою підготував настоятель Храму святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла м. Чигирин протоієрей Василь Цириль

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

1 – 10 лютого

1 лютого 1815 р. народився композитор Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ, автор музики Гімну "Ще не вмерла Україна".
1 лютого 1897 р. народився Антін КУЩИНСЬКИЙ, командант Гуцульського коша Карпатської Січі, редактор журналу "Українське козацтво".

2 лютого 1812 р. народився поет Євген ГРЕБІНКА.
2 лютого 1986 р. загинула Олена АНТОНІВ, учасниця руху Опору в 1960 – 1980 рр.
2 лютого 1897 р. народився Євген МАЛАНЮК, сотник Армії УНР, поет.

3 лютого 1929 р. проголошено створення Організації Українських Націоналістів (ОУН).
3 лютого 1953 р. народився кобзар Микола БУДНИК.
4 лютого 1972 р. помер полковник Армії УНР Микола ЧЕБОТАРІВ.

5 лютого 1918 р. у Києві на засіданні Ради народних міністрів УНР ухвалено план організації реєстрового «Вільного козацтва» в Україні, яке мало здійснювати внутрішню охорону повітів.
5 лютого 1940 р. померла Софія РУСОВА, член Центральної Ради.
5 лютого 2000 р. не стало поета і патріота Анатолія ЛУПІНОСА.

7 лютого 1483 р. відомий український вчений Юрій Дрогобич видав у Римі книгу «Прогностична оцінка поточного 1483 року», яка є першою відомою друкованою книгою українського автора.
7 лютого 1971 р. помер Борис МОНКЕВИЧ, старшина 1-го козацького ім. гетьмана Богдана Хмельницького полку, історик.
7 лютого 1106 р. великий князь Київський Володимир Мономах склав «Повчання» — перший дидактично-художній твір княжої Русі.
8 лютого 1872 р. народився Федір КОЛОДІЙ, отаман (генерал) Армії УНР.

9 лютого 1648 р. Богдана ХМЕЛЬНИЦЬКОГО обрано Гетьманом України.
9 лютого 1918 р. підписано Берестейську мирову угоду, згідно з якою Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина та Болгарія визнали Україну самостійною державою.
9 лютого 1923 р. під час повстання в Лук'янівській в'язниці м. Києва загинули отамани Ларіон ЗАВГОРОДНІЙ, Юрій ДРОБОТКОВСЬКИЙ, Мефодій ГОЛИК-ЗАЛІЗНЯК, Денис ГУПАЛО, Кость ЗДОБУДЬ-ВОЛЯ... (всього 38 осіб).

10 лютого 1898 р. народився Кость ПЕСТУШКО (СТЕПОВИЙ-БЛАКИТНИЙ), отаман Степової дивізії.
10 лютого 1940 р. відбулася конференція ОУН, на якій було створено Революційний Провід ОУН.
10 лютого 2014 р. - курйозна спроба «захоплення» літака «Харків-Стамбул». П'яний пасажир затребував розвернути літак на Сочі, стверджуючи, що Янукович, який був та на путінській Олімпіаді – «у небезпеці». «Терориста» затримала турецька поліція. З'ясувалося прізвище невдахи – Козлов.